

Лісовий бог

КУПИТИ

Про книгу

У серпні 1975 року з табору в Адірондакських горах зникає тринадцятирічна Барбара Ван Лаар — донька його заможних власників. Чотирнадцять років тому в цьому ж місці безвісти зник її старший брат.

Поки працівники табору й поліція ведуть пошуки, поволі розплутується клубок родинних таємниць, невиправданих очікувань, класового напруження й трагедій, про які всі мовчать.

«Лісовий бог» — психологічний трилер і соціальна драма водночас. Це історія зникнення з подвійною часовою лінією, яка стає розповіддю про стосунки багатих і бідних, батьків і дітей, захисників і спостерігачів.

I

Барбара

Луїза

Серпень 1975 року

Ліжко порожнє.

Луїза, двадцятитрирічна вожата, низькоросла та з хрипливим голосом, трохи напідпитку, стоїть босоніж на теплих шорсткуватих дошках у будиночку під назвою «Ялиця» й намагається осмислити відсутність тіла на нижньому ліжку біля дверей. Згодом саме ці десять секунд, які дівчина витрачає, щоб усвідомити побачене, послугують їй доказом того, що час — це лише людська вигадка, яка може сповільнюватися або прискорюватися під впливом емоцій чи хімічних речовин у крові.

Ліжко порожнє.

Дівчата зазвичай залишають на поличці біля дверей ліхтарик як указівник: якщо його немає, значить, мешканці табору пішли до вбиральні. Зараз він стоїть у будиночку. Луїза повільно обертається, по черзі називаючи імена дівчат, які потрапляють їй на очі.

Мелісса. Мелісса. Дженніфер. Мішель. Емі. Керолайн. Трейсі. Кім.

Вісім дівчат у будиночку. Дев'ять ліжок. Вона перелічує їх знову і знову.

Врешті-решт, коли заперечувати вже неможливо, дозволяє одному імені виплисти на поверхню її свідомості: Барбара.

Порожнє ліжко належить Барбарі.

Вона заплющує очі. Уявляє, як до кінця свого життя повертатиметься в це місце й у цю мить: самотня мандрівниця в часі, привид, що переслідує будиночок «Ялицю», безнадійно чекаючи, що тіло з'явиться там. Чекаючи, що сама дівчина, Барбара, увійде в ці двері. Скаже, що була в туалеті, щиро перепросить, бо забула про правило брати ліхтарик із собою, як вона робила раніше.

Але Луїза знає, що цього ніколи не станеться. Вона відчуває — проте не може чітко пояснити як, якимось шостим чуттям, — що Барбара пропала.

«З усіх мешканців табору, — думає Луїза, — з усіх вихованців зникла саме вона».

О 6:25 Луїза повертається крізь дверну порт'єру до кімнати, яку розділяє з Анабель — своєю помічницею на стажуванні. Сімнадцятирічна балерина із Чеві-Чейз, містечка в Меріленді, Анабель Саутворт, хоч і ближча за віком

до вихованців табору, ніж до Луїзи, завжди тримається прямо й говорить з іронією. Намагається чітко провести межу між тринадцятирічними і сімнадцятирічними — таку ж, як і фанерна перегородка, що відокремлює основну частину табору від куточка вожатих.

Луїза трясє Анабель, будячи її. Й ось дівчина мружиться. Показово затуляє очі ліктем. І знову занурюється в сон.

Луїза починає щось запідозрювати: відчуває перегар від пива. Думала, що то від її тіла — від власних шкіри й рота. Безумовно, вона достатньо випила минулої ночі, щоб відчувати наслідки вранці. Але, стоячи над Анабель, уже сумнівається: а що як запах іде від Анабель, а не від неї?

Її це дуже непокоїть.

— Анабель, — шепоче Луїза тоном, що раптом нагадує її голос матері. І певною мірою вона зараз нею і почувається — поганою і безвідповідальною до цієї дівчинки.

Анабель розплющує очі. Сідає і миттєво здригається. Її погляд зустрічається з Луїзиним, очі розширюються, а обличчя бліднішає.

— Мене зараз знудить, — ледве не кричить вона.

Луїза шикає на неї і хапає першу ліпшу посудину, до якої може дотягнутися, — порожній пакет з-під картопляних чипсів із підлоги.

Анабель хапає пакет — і її вивертає. Тоді підводить голову, захекана, та приглушено стогне.

— Анабель, — каже Луїза, — у тебе похмілля?

Дівчина налякано хитає головою.

— Мені здається, що... — каже вона, і Луїза знову шикає на неї, сідаючи цього разу на ліжко дівчини й рахуючи подумки до п'яти, як робила ще з дитинства. Вона змушує себе не дратуватися.

Підборіддя Анабель тремтить.

— Здається, я з'їла щось погане, — шепоче вона.

— Ти ходила гуляти вчора ввечері? — запитує Луїза. — Анабель? — Дівчина дивиться на неї. Обмірковує. — Це важливо, — наполягає Луїза.

Як правило, вона терпляча зі своїми помічниками. Звикла допомагати їм упоратися з першими похміллями й не заперечує, коли вони трохи розслабляються у вихідний день. Як старша вожата цього року, зазвичай закриває очі на дріб'язкові, нешкідливі порушення, та й сама навіть при нагоді долучається. Але в іншому вона тримає всі справи в залізних лещатах: цього літа першого вожатого, який не зміг прокинутися вчасно

після нічної гулянки, відсторонили на кілька тижнів, йому заборонили відвідувати наступні вечірки — це, здавалось, стало уроком для решти.

Понині. Тому що минулої ночі, коли Луїза пішла гуляти, Анабель мала чергувати. І, очевидно, Анабель не чергувала.

Луїза заплющує очі й намагається згадати події минулого вечора.

У кімнаті відпочинку була дискотека — вечірка на закінчення зміни, куди мали прийти всі учасники табору, вожаті й помічники. Пригадує, що в якийсь момент помітила, що Анабель, здавалось, зникла — принаймні Луїза не зловила її очима, — але вона не мала сумнівів, що та повернулася до кінця вечірки.

Тому що об одинадцятій вечора, коли Луїза швидко перераховувала всіх, Анабель була на місці разом із дев'ятьма вихованками — так, точно дев'ятьма, — які мило махали Луїзі, бажаючи доброї ночі. Вона й досі бачить їхні спини, пам'ятає, як вони йшли невеличкими групами до «Ялиці».

Після цього вона їх не бачила: переконавшись, що Анабель на чергуванні й стежить за дівчатами, пішла у своїх справах.

Далі жінка намагається уявити, який вигляд мали ліжка вихованок, коли вона навшпиньки заходила до будиночка наприкінці ночі, уже після комендантської години. Десять? Другий? Може, третій? Образи уривчасто повертаються до неї фрагментами: розтулений рот Мелісси Р., рука Емі, звисла до підлоги, але самої Барбари серед цих спогадів немає. Як і спогаду про її відсутність у ліжку.

Натомість у пам'яті чітко постає інший спомин: Джон Пол на галявині розмахує руками спершу в її бік, а потім — у бік Лі Товсона. Джон Пол, який звук погрожувати всім бійкою, як типова дитина багатіїв, стиснув кулаки, ніби виходив на ринг. Лі — дикий і запальний, ще у фартусі після вечері — швидко розібрався із Джоном Полом, залишивши його на землі, а той розсіяно кліпав очима, дивлячись на гілки над головою.

Сьогодні пахне смаленим. Так завжди буває, коли Джон Пол розуміє, що вона клеїть дурня перед ним.

Для протоколу: цього разу вона не пускала пилу в очі.

Анабель трохи піднімається, пожадливо вдихаючи повітря. Затуляє очі рукою.

— Ти знаєш, де Барбара? — запитує Луїза, одразу переходячи до справи. Часу обмаль: незабаром прокинуться дівчата в сусідній кімнаті. Анабель немов хтось обухом по голові вдарив. — Ван Лаар, — каже Луїза, а потім уточнює, уже тихіше: — Наша вихованка табору.

— Ні, — каже Анабель і падає назад на ліжко.

І, звісно, саме в цей момент звучить ранкова побудка з гучномовців, установлених на деревах по всьому табору. Це означає, що по той бік фанерної перегородки вісім дівчат дванадцяти-тринадцяти років неохоче прокидаються, піднімаючись на ліктях; лунають їхні тоненькі голоси, зітхання й схлипування.

Луїза починає тупцювати.

Анабель, досі лежачи, тепер спостерігає за нею і починає розуміти проблему.

— Анабель, — каже Луїза. — Не бреш мені, це дуже важливо зараз. Ти виходила вчора вночі? Після того як діти лягли спати?

Анабель, здається, затримує подих. Потім видихає. Киває. Луїза помічає, що її очі наповнюються сльозами.

— Так, виходила, — відповідає вона з дитячим тремтінням у голосі. Вона дуже рідко потрапляла на слизке у своєму житті — у цьому Луїза впевнена. Анабель росла тою самою дівчинкою, якій із народження розповідали про її цінність у цьому світі. Про те, якими щасливими вона робить усіх навколо. Анабель уже вповні дала волю сльозам, а Луїза намагалася стриматися й не закотити очей. Чого вона так боїться? Їй нічого не загрожує. Їй сімнадцять. Найгірше, що може статися з Анабель, — це те, що її звільнять і відправлять додому до багатих батьків, які, до речі, дружать із власниками табору і саме зараз гостюють у їхньому будинку на території табору. Водночас найгірше, що може статися з Луїзою... «Я ж доросла людина, — з докором нагадує собі жінка. — Ну, не треба робити занадто багато припущень, — каже вона собі. — Просто не забігай наперед».

Луїза підходить до завіси. Трохи відсуває її. У цей момент зустрічається поглядом із Трейсі — сусідкою Барбари по ліжку, тихою дівчинкою, завмерлою на сходах двоповерхового ліжка. Дитина вочевидь помітила, що щось відбулося.

Луїза вмить відпускає фіранку.

— Вона зникла? — запитує Анабель.

Луїза знову її осаджує:

— Тш-ш-ш, не кажи «зникла». Кажи, що її немає в ліжку.

Луїза оглядає маленьку вожатську кімнату, шукаючи докази їхніх витівок минулої ночі. Збирає все знайдене в коричневий паперовий сміттєвий пакет: порожню пляшку пива, яку вона випила на шляху з галявини; недокурок косяка, який вона видиміла десь у певний момент; пакет з-під чипсів із блювотинням, який вона бере двома застиглими пальцями.

— Ще щось треба приховати? — питає вона Анабель, яка хитає головою. Луїза закриває пакет, складає його, щоб зробити менш помітним.

— Слухай мене, — каже вона. — Можливо, тобі доведеться взяти відповідальність за дітей цього ранку. Я ще не впевнена. Якщо це станеться, мусиш позбутися цього пакета. Просто викинь у сміттєвий бак дорогою на сніданок. Його треба позбутися. Ти зможеш це зробити? — Анабель киває, досі зелена на вигляд. — Зараз, — каже вона підлітці, — просто залишайся тут. Не виходь якийсь час. І не... — Вона вагається, добираючи слова, які звучали б серйозно, але не викривали б її саму. Зрештою ж, говорить з дитиною. — Просто нікому нічого не кажи про минулу ніч. Поки що. Дай мені трохи подумати.

Анабель замовкає.

— Добре? — питає Луїза.

— Добре.

«Вона одразу ж здасться», — думає Луїза. Без вагань розкаже кожному представнику влади все, що сталося, і все, що знає. Вона пустить сльозу на плечах мами і тата, які, ймовірно, навіть не зрозуміли вірша, на честь якого назвали дочку. Її втішать, вона повернеться до уроків балету, а наступного року престижна школа влаштує її у Вассар, Редкліфф чи Велслі. Вона вийде заміж за хлопця, якого для неї вже обрали її батьки — Анабель зізнавалася Луїзі, що вони мають кандидата. І вона ніколи, ніколи в житті більше не згадає Луїзу Доннадьє, або долю, яка чекає на Луїзу, або труднощі, які та переживатиме до кінця свого життя: у пошуках роботи, житла, вимушена фінансово підтримувати свою матір, яка ось уже сім років не може або не хоче працювати; повинна доглядати молодшого брата, якому одинадцять і який не заслужив такого життя.

Анабель ніби зараз знудить, але їй вдається отямитися.

Луїза береться в боки. Дихає. «Заспокойся», — нагадує собі.

Вона розпрямляє плечі. Відсуває фіранку. Починає налаштовуватися, щоб правдоподібно вдавати незнання й здивування перед цією маленькою групою дівчат, які — вона ковтає свій сором, ніби гірку таблетку —

дивляться на неї з повагою, захоплюються нею, часто звертаються по пораду й підтримку.

Луїза заходить до їхньої кімнати. Вдає, що уважно оглядає всі ліжка. Збентежено хмуриє брови.

— А де Барбара? — весело питає вона їх.

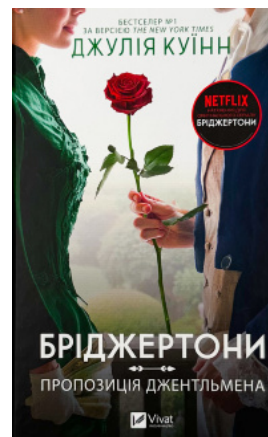
Рекомендована література

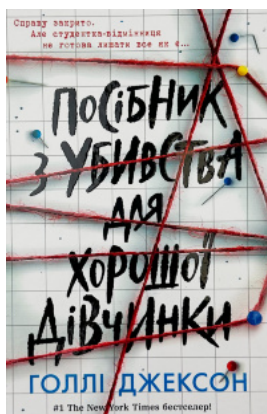
Колекція омели

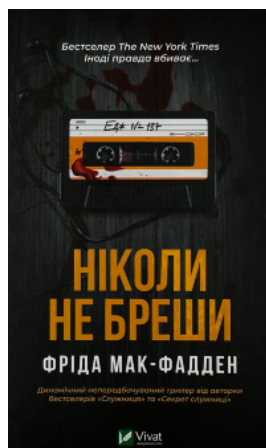
Мовчазна пацієнтка

Бріджертони.
Пропозиція
джентльмена

Посібник з убивства
для хорошої дівчинки.
Книга 1

Ніколи не бреші

Балада про недовго й
нещасливо (Одного
разу розбите серце #2)
Новинка Бестселер

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ